

Publicerad 2016-12-23 15:04 av Catherine Brandt

Här försöker jag fånga känslan av hopplöshet. Irriterat hördes min röst, "men kom till skott någon gång" vem? Livvakten?

Upplösningen, nära nu?

-Jag tog bort henne.

-Nej, du tog bort Soc-chefen och hennes gäng,
vem är du?

-Jag är livvakten.

Då kunde jag inte hålla tyst, längre:

-En livvakt är fysiskt närvarande
och sitter inte i lägenheten ovanför

(Det blev det tyst, hörde dom mig?)

-Vem har anlitat dig? Hörde jag en kvinna fråga.

-(Ett namn på en man) svarade livvakten.

-Han har inte råd att betala dig, sa kvinnan.

-Men ska hon inte bli hora?

-Hon är ingen hora!

-Den där som tog hennes identitet ville inte Kristian ha.

-Nä, det är klart det var en hora.

"Säg mig hur ska jag få sova, sedan ropade jag
rakt ut i luften, kan ni stänga av den där dj-v
avlyssningen, ni stör min sömn ni är inga liv
vakter ni är terrorister jag är kidnappad,
jag kan trycka texten "Kidnappad" på en tröja
med mitt tele-nummer att ha på när jag går
ut och kanske det blir till en ny trend här.

Och sen hörde jag: -Nu är hon mordhotad.

"Ni sitter på en mordplats och
fattar inte ett piss, ropade jag"

-Vi var här först, sa den med de djävla apparaterna
som bränner de utsatta personerna, luftvägen ja, de
kallar dom för efterblivna och de tvingas till lydnad.

"Ni ska lämna kvar apparaterna
när ni går, polisen kom efteråt"

-Det är jag som är livvakten!

-Lägg av, sa kvinnan.

Men för guds skull
kom till skott någon gång, tänkte jag
Är det så i den undre världen?
Att bara mala på utan att få något slut, där slutet finns?

Polisen menar ju att man får ta hand om sin utsatthet själv.

Så nu försöker jag tänka,
hur tänker säkerheten i det här?

Ska man lägga in sig av trötthets-utmattning, efter ett tag?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Catherine Brandt med Poeter.se id #56231 innehar upphovsrätten